

**[Ole Olsen.]**

parten af det overskud, staten får fra Nationalbanken, betaler man tilbage til lejerne. Hvis socialdemokratiet, boligministeren, finansministeren og hr. Albertsen er klar over det forhold, så forstå jeg ikke, at man fra denne talerstol tør stå op og sige, at DKPs forslag er overbudspolitik. Hr. Albertsen, finansministeren og boligministeren må vide, at man får lejerne her i landet, og gennem Nationalbanken er det statskassen, der får lejerne.

Man kan snakke om, at det er de stygge karle til monopolkapitalister, som får lejerne. Det er et sprog jeg forstår. Det vil jeg godt gribe ind over for, men i det omfang, det er statskassen, der gør det, så synes jeg, man skulle blive enig om også med socialdemokratiet, at pengene bør gå tilbage til lejerne, og jeg vil bede én gang til om, at socialdemokratiet tager sig sammen til at stemme for nogle ændringsforslag, der er stillet af DKP i den retning. Vi agter naturligvis at støtte dem.

Hvis socialdemokratiet ikke kan tage sig sammen til det, synes jeg faktisk socialdemokratiet er et sølle parti.

(Kort bemærkning).

**Glensgård (FP):**

Efter at have hørt hr. Ole Olsen tror jeg, vi skal overveje et tilskud til brilleeksperter. Jeg skal nævne fremskridtspartiets bemærkninger til justervæsenet.

Der spares 1,2 mill. kr. Regulerede tillæg som bidrag til pensionskasse udgår pr. 1. april 1977. Tjenesterejser og befordring nedsættes med 400.000 kr. samt fremmede tjenesteydelser. Jeg beklager, at hr. Ole Olsen ikke kan læse indenad. Vi har ikke foreslået justervæsenet nedlagt.

**Tove Jørgensen (DKP):**

Diskussionen her i dag blev jo startet med et problem om arter. Det er næsten for fristende at tænke lidt tilbage på, at engang var denne jord befolket med øgler. Det, der kendetegnede disse øgler, var deres ensidighed og deres manglende evne til at tilpasse sig ændrede forhold og ændrede situationer. Det var årsagen til, de uddøde. Der skete det, at mange små væsener, som dengang også befolkede jorden, udviklede sig, og det blev faktisk dem, der overtog og befolkede jorden efter øglernes uddøen.

En tilsvarende ensidighed kendetegner det

forslag, som augustpartierne kommer med i forbindelse med den nuværende økonomiske situation. Det bliver nævnt, at det er spørgsmål om ansvarlighed, men der bliver ikke sagt noget om, hvem det er man skal være ansvarlig over for, og hvad det er man skal være ansvarlig over for. Det er et abstrakt begreb, som ligesom står og svæver i luften. Men det, der reelt ligger i det, er tilskud til erhvervslivet på bekostning af lønarbejderne, det er en nedskæring på de sociale områder, og det er en styring af lønforhandlingerne. Det er det man kalder ansvarlighed.

Hr. Albertsen nævnte også noget om omsorgen for mange af de grupper, der bliver ramt af de sociale nedskæringer, og var især ude efter fremskridtspartiets forskellige forslag. Jeg kan for en stor dels vedkommende være enig i hr. Albertsens bemærkninger, men jeg kan ikke dele hans opfattelse af deres baggrund. Når man f. eks. fra hr. Albertsens side nævner, at man giver 2 mia kr. til grupper af ældre med en indtægt ud over pensionen, så kan vi være enige om, at det ikke er dér, man skal sætte ind, men først og fremmest over for dem, der ikke har andet end deres folkepension, invalidepension eller enkepension af leve af.

Men så meget desto mærkeligere bliver det, at man fra socialdemokratiets side fremsætter et forslag om ventepatienterne, hvor man kun arbejder med et beløb på 5 mill. kr. til at løse deres problemer, når vi bl. a. fra socialrådgiverforeningen ved, at et minimum, hvis man skal løse de problemer, er 12 mill. kr. Det vil sige, at det forslag, der er stillet af socialministeren, er ringere end det, som selv socialinspektørforeningen er kommet med, hvor man arbejder med, at både folk der er gift og enlige kan bevare deres bolig, indtil de får en reel indlæggelse på plejehjem.

Det, vi oplever, er stadig væk den gamle sag i et kapitalistisk samfund med ophobning af rigdom på den ene side og ophobning af fattigdom på den anden side. Ophobning af mennesker, der skal leve på et eksistensminimum.

Det er også det, der kendetegner det førtidspensionsforslag, der ligger. Det er udelukkende en løsning, der skal afskaffe langtidsarbejdsløsheden, det skal bringe folk ud af statistikkerne og over i en situation, hvor de resten af deres liv skal eksistere på et minimum og det, der er ringere.